

PHILIP LARKIN

LA VIDA AMB UN
FORAT A DINS

POESIA ESCOLLIDA

PRÒLEG DE FRANCESC PARCERISAS

SELECCIÓ I TRADUCCIÓ DE L'ANGLÈS
DE MARCEL RIERA

BARCELONA 2021

QUADERNS CREMA

Publicat per
QUADERNS CREMA

Muntaner, 462 - 08006 Barcelona
Tel. 934 144 906 - Fax. 934 636 956
correu@quadernscrema.com
www.quadernscrema.com

© 1945, 1955, 1964, 1974, 2012 by Hereus de Philip Larkin
Faber and Faber Ltd.

Publicat a través de Casanovas & Lynch Literary Agency

© del pròleg, 2021 by Francesc Parcerisas

© de la selecció i la traducció, 2021 by Marcel Riera

© d'aquesta edició, 2021 by Quaderns Crema, S.A.

Drets exclusius d'aquesta traducció:
Quaderns Crema, S.A.

Amb el suport del Departament de Cultura

**Generalitat
de Catalunya**

A la coberta, *Paisatge de Maglaj* (1971), oli sobre tela, 100,5 × 80 cm,
Galeria Nacional de Bòsnia i Hercegovina

ISBN: 978-84-7727-625-8

DIPÒSIT LEGAL: B. 16964-2021

AIGUADEVIDRE *Gràfica*
QUADERNS CREMA *Composició*
ROMANYÀ-VALLS *Impressió i relligat*

PRIMERA EDICIÓ *novembre de 2021*

Sota les sancions establertes per les lleis,
queden rigorosament prohibides, sense l'autorització
per escrit dels titulars del copyright, la reproducció total o
parcial d'aquesta obra per qualsevol mitjà o procediment mecànic
o electrònic, actual o futur—inclouent-hi les fotocòpies i la difusió
a través d'Internet—, i la distribució d'exemplars d'aquesta
edició mitjançant lloguer o préstec públics.

TAULA

Llegint Philip Larkin, de FRANCESC PARCERISAS 15

«THE NORTH SHIP» /

EL VAIXELL DEL NORD (1945)

II. <i>This was your place of birth, this daytime palace...</i>	24
II. Aquí vas néixer, en aquest palau amb llum de dia...	25
v. <i>Conscript</i>	26
v. Recluta	27
VI. <i>Kick up the fire, and let the flames break loose...</i>	28
VI. Venta una puntada de peu al foc...	29
x. <i>Within the dream you said...</i>	30
x. En el somni em vas dir...	31
XII. <i>Like the train's beat...</i>	32
XII. Com el sacseig del tren...	33
XVI. <i>The bottle is drunk out by one...</i>	34
XVI. A la una l'ampolla és buida...	35
XVII. <i>To write one song, I said...</i>	36
XVII. Per escriure una cançó, vaig dir...	37
XX. <i>I see a girl dragged by the wrists...</i>	38
XX. Veig que arrosseguen una noia pels canells...	39
XXIV. <i>Love, we must part now: do no let it be...</i>	44
XXIV. Amor meu, ara ens hem de separar: no permetis...	45
XXVI. <i>This is the first thing...</i>	46
XXVI. Aquesta és la primera cosa...	47

<i>XXXI. The North Ship</i>	48
XXXI. El vaixell del nord	49
<i>XXXII. Waiting for breakfast, while she brushed her hair...</i>	52
XXXII. Jo esperava l'esmorzar mentre ella es pentinava...	53

«THE LESS DECEIVED» /
LA MENYS ENGANYADA (1955)

<i>Lines on a Young Lady's Photograph Album</i>	58
Versos a l'àlbum de fotos d'una senyoreta	59
<i>Wedding-Wind</i>	62
Vent de casament	63
<i>Places, Loved Ones</i>	64
Llocs, éssers estimats	65
<i>Reasons for Attendance</i>	66
Raons per assistir-hi	67
<i>Dry-Point</i>	68
Punta seca	69
<i>Next, Please</i>	70
El següent, si us plau	71
<i>Going</i>	74
Anar-se'n	75
<i>Wants</i>	76
Desitjos	77
<i>Maiden Name</i>	78
Cognom de soltera	79
<i>Whatever Happened?</i>	80
¿Què va passar?	81
<i>No Road</i>	82
Carretera tallada	83

<i>Wires</i>	84
Filferrades	85
<i>Church Going</i>	86
Cap a l'església	87
<i>Age</i>	92
Edat	93
<i>Myxomatosis</i>	94
Mixomatosi	95
<i>Toads</i>	96
Gripaus	97
<i>Poetry of Departures</i>	100
Poesia de les partences	101
<i>Triple Time</i>	104
Tres temps	105
<i>Spring</i>	106
Primavera	107
<i>Deceptions</i>	108
Enganys	109
<i>I Remember, I Remember</i>	110
Me'n recordo, me'n recordo	111
<i>Latest Face</i>	114
Últim rostre	115
<i>If, My Darling</i>	116
Si la meva estimada	117
<i>Skin</i>	120
Pell	121
<i>Arrivals, Departures</i>	122
Arribades, sortides	123

<i>At Grass</i>	124
A l'herba	125

«THE WHITSUN WEDDINGS» /
LES NOCES DE PASQUA (1964)

<i>Here</i>	130
Aquí	131
<i>Mr Bleaney</i>	134
El senyor Bleaney	135
<i>Nothing To Be Said</i>	138
Sense res a dir	139
<i>Love Songs in Age</i>	140
Cançons d'amor en la vellesa	141
<i>Naturally the Foundation will Bear Your Expenses</i>	142
Naturalment la fundació es farà càrrec de les seves despeses	143
<i>Faith Healing</i>	144
Curació mitjançant la fe	145
<i>For Sidney Bechet</i>	148
Per a Sidney Bechet	149
<i>Home is so Sad</i>	150
És tan trista la casa	151
<i>Toads Revisited</i>	152
Retorn als gripaus	153
<i>The Whitsun Weddings</i>	156
Les noces de Pasqua	157
<i>Self's the Man</i>	164
L'home és egoista	165
<i>Days</i>	168
Dies	169

<i>MCMXIV</i>	170
MCMXIV	171
<i>Talking in Bed</i>	174
Parlar al llit	175
<i>A Study of Reading Habits</i>	176
Un estudi sobre els hàbits de lectura	177
<i>Ambulances</i>	178
Ambulàncies	179
<i>The Importance of Elsewhere</i>	182
La importància d'un altre lloc	183
<i>Sunny Prestatyn</i>	184
Assolellat Prestatyn	185
<i>Dockery and Son</i>	186
En Dockery i el seu fill	187
<i>Ignorance</i>	190
Ignorància	191
<i>Wild Oats</i>	192
Disbauxa	193
<i>Afternoons</i>	194
Tardes	195
<i>An Arundel Tomb</i>	196
La tomba dels Arundel	197

«HIGH WINDOWS» / FINESTRALS (1974)

<i>To the Sea</i>	202
Cap al mar	203
<i>Sympathy in White Major</i>	206
Compassió en blanc major	207

<i>The Trees</i>	208
Els arbres	209
<i>Livings</i>	210
Vides	211
<i>Forget What Did</i>	218
Oblida-te'n	219
<i>High Windows</i>	220
Finestrals	221
<i>Friday Night in the Royal Station Hotel</i>	222
Divendres a la nit a l'hotel Royal Station	223
<i>The Old Fools</i>	224
Els vells ximples	225
<i>Going, Going</i>	228
A la una, a les dues i...	229
<i>The Card-Players</i>	234
Els jugadors de cartes	235
<i>The Building</i>	236
L'edifici	237
<i>Posterity</i>	242
Posteritat	243
<i>Dublinesque</i>	244
Dublinesa	245
<i>Homage to a Government</i>	246
Homenatge a un govern	247
<i>This Be the Verse</i>	248
Que aquest sigui el vers	249
<i>How Distant</i>	250
Que llunyana	251

<i>Sad Steps</i>	252
Passes tristes	253
<i>Solar</i>	254
Solar	255
<i>Annus Mirabilis</i>	256
<i>Annus mirabilis</i>	257
<i>Vers de Société</i>	258
<i>Vers de Société</i>	259
<i>Show Saturday</i>	262
Dissabte de fira	263
<i>Money</i>	270
Cal��s	271
<i>Cut Grass</i>	272
Herba tallada	273
<i>The Explosion</i>	274
L'explosió	275

«THE COMPLETE POEMS» /
TOTS ELS POEMES (2012)

I. POEMES PUBLICATS EN VIDA

<i>Winter Nocturne</i>	280
Nocturn hivernal	281
<i>Summer Nocturne</i>	282
Nocturn d'estiu	283
<i>Street Lamps</i>	284
Fanals del carrer	285
<i>Story</i>	286
Història	287

<i>A Writer</i>	288
Un escriptor	289
<i>A Stone Church Damaged by a Bomb</i>	290
Una església de pedra malmesa per una bomba	291
<i>Pigeons</i>	294
Coloms	295
<i>Breadfruit</i>	296
Els fruits de l'arbre del pa	297
<i>Love</i>	298
Amor	299
<i>How</i>	300
Tan	301
<i>Heads in the Women's Ward</i>	302
Caps a la sala de les dones	303
<i>The Life with a Hole in it</i>	304
La vida amb un forat a dins	305
<i>Aubade</i>	306
Albada	307
<i>1952 - 1977</i>	310
1952 - 1977	311

II. POEMES NO PUBLICATS EN VIDA

<i>Femmes Damnées</i>	314
<i>Femmes Damnées</i>	315
<i>The Mower</i>	318
La segadora de gespa	319
<i>Bridge for the Living</i>	320
Pont per als vius	321

<i>Dear Charles, my Muse, Asleep or Dead</i>	324
Estimat Charles, la meva Musa, adormida o morta	325
<i>Party Politics</i>	328
Política partidista	329
<i>To A Friend</i>	330
A un amic	331
<i>You've only one life and you'd better not lose it...</i>	332
Només tens una vida, i val més que no la deixis anar...	333
<i>Rupert Brooke</i>	336
Rupert Brooke	337
<i>Christmas 1940</i>	338
Nadal del 1940	339
<i>Poem (Walking on the summer grass beneath the trees...)</i>	340
Poema (Passejant per l'herba estiuenca sota els arbres...)	341
<i>Prayer of a Plum</i>	342
La pregària d'una pruna	343
<i>Chant</i>	344
Cant	345
<i>New Year Poem</i>	348
Poema d'Any Nou	349
<i>Mother, Summer, I</i>	352
Mare, estiu, jo	353
<i>Best Society</i>	354
La millor companyia	355
<i>None of the books have time...</i>	358
Cap llibre no té temps de dir...	359
<i>And now the leaves suddenly lose strength...</i>	360
I ara les fulles, tot d'una, perden força...	361

<i>January</i>	362
Gener	363
<i>Long Last</i>	364
Llarga i darrera	365
<i>Laboratory Monkeys</i>	366
Micos de laboratori	367
<i>Holiday</i>	368
Vacances	369
<i>Poem About Oxford</i>	370
Poema sobre Oxford	371
<i>I have started to say...</i>	372
He començat a dir...	373
<i>When first we faced, and touching showed...</i>	374
El primer cop que ens vam trobar de cara...	375
<i>Morning at last: there in the snow...</i>	376
Finalment el matí: a la neu que hi ha...	377
<i>We met at the end of the party...</i>	378
Ens vam trobar al final de la festa...	379
<i>The little lives of earth and form...</i>	380
Les petites vides de terra i forma...	381
<i>The daily things we do...</i>	382
Les coses que fem cada dia...	383
<i>Love Again</i>	384
L'amor altra vegada	385
<i>The View</i>	386
La vista	387
1982	388
1982	389

LLEGINT PHILIP LARKIN

de FRANCESC PARCERISAS

A l'inici de la gran novel·la *La música del temps* (1951-1975), l'autor, Anthony Powell, ens descriu amb minuciositat proustiana com el narrador observa uns treballadors que s'arreceren al voltant d'un brasero mentre fan una pausa en els treballs d'una rasa que estan obrint al carrer. Comença a nevar sense gaire força i la llauna amb brases de carbó enceses fumeja i fa un petarrelleig petit: un dels obrers hi llença les restes d'unes arengades amb el paper que les embolicava, el fum s'eleva per damunt les cases, els obrers tornen a la feina... Els protagonistes de la novel·la coral de Powell, que més aviat són benestants, no deixen mai d'observar la vulgaritat de la vida que envolta el seu món, amb gent de tota condició, bo i proporcionant-nos, amb entusiasme o distanciament, un fris colpidor de la societat anglesa al llarg de cinquanta anys, entre el 1921 i el 1971.

Així Philip Larkin.

Perquè la música d'Anthony Powell és gairebé la música de fons de la vida del poeta anglès, nascut el 1922 i traspasat el 1985. Un escriptor que va ser un observador punyent, irònic, escèptic—potser fins i tot vitalment maldestre—que, a diferència de les grans patums de la poesia moderna en llengua anglesa (de Yeats a Auden), no va creure que calgués proposar destins més alts als seus contemporanis i es conformà amb descriure amb «exactitud malenconiosa» la societat britànica abassegada per la segona guerra, per la llarga postguerra i per la pèrdua dels antics ideals convencionals

(i de l'imperi). Tot plegat sense abandonar mai la seva talaia solitària, tímida, una mica remugaire davant els canvis inevitables. Potser podríem dir que, en el fons, Larkin—políticament conservador, orgullosament conservador—és, per a sorpresa de molts, el gran poeta de la democràcia popular: el de l'individualisme, el de la pèrdua de la fe en les grans veritats, el del paradoxal amor per la vulgaritat assumida i per l'exigència i fidelitat a la veritat. Li agradava viure a Hull perquè era un lloc sense pretensions, «sense tanta merda pels voltants com hi pugui haver a Londres», i això li permetia mantenir la seva vida aïllada i sense cap de les modernes—i, per a ell, excessives—ambicions socials: la fama, la moda, la música, els viatges, els costums novells..., coses, totes elles, que li semblaven d'un enrenou personal difícil de comportar. Fins i tot la convivència en parella li semblava complicada, i la idea de viure sempre acompanyat, massa asfixiant—la qual cosa no vol dir que no tingués una vida amorosa tan variada i diversa com desendregada—. Recordo haver llegit en algun dels estudis o crítiques sobre el poeta que, per a Larkin, la pobresa (en una altra entrevista recorre a la mateixa frase però parla de la pèrdua) era com els narcisos per a Wordsworth; és una observació que fa prou sentit, no pas perquè Larkin sigui algú que es deixa endur per l'atracció de *la nostalgie de la boue*, o per la desgràcia, sinó més aviat perquè deu creure que l'engangament (espiritual, social, amorós...) o la simple infelicitat són part intrínseca de la condició humana. Aquest és el gran canvi de paradigma que aporta la seva poesia: el descrèdit dels moderns ideals de millora, felicitat i progrés constants.

Des de la seva talaia d'home d'estudis, de bibliotecari, de poeta reconegut i premiat, Philip Larkin és sempre un tí-

mid que desconfia amb un somriure agre de les grans proclames de la humanitat. No és ben bé un «extraterritorial», com hauria dit Steiner, perquè pocs poetes han estat tan arrelats a un món i a un paisatge tan tòpic, previsible i poc engrescador, però certament és algú que té una mirada esborronadorament sincera i penetrant sobre la societat (inclosa la societat literària i la societat en miniatura de les parelles) de la qual ell, de forma innegable, forma part. Per això la seva poesia s'esforça a bandejar els artificis que poden fer de la literatura un castell de focs d'artifici i malda per trobar un alè sempre autèntic; no sé si podem dir que Larkin és un dels poetes que només busca l'evidència de la veritat, però almenys sempre procura acostar-s'hi posant-se sovint a ell mateix com a banc de proves. És molt possible que no hi hagi poesia menys confessional que aquesta que sempre és una autèntica confessió, perquè al cap i a la fi es tracta d'una confessió que no cerca perdó ni redempció de cap mena; potser, només una mica i d'amagat, cerca l'aquiescència dels seus possibles lectors. Larkin va explicar que no calia esperar epifanies incontrolables per a escriure un poema i que havia estat la lectura de la poesia de Thomas Hardy el que li havia fet veure que es pot escriure des de la confiança en la pròpia vida, en allò que sents, sense que calgui que l'experiència sigui plena de terrabastalls abassegadors o d'envejables benaventurances. En un altre moment, amb la descàrda mordacitat amb què semblava evadir la incomoditat dels excessos intel·lectuals, també afirmà que escriure un poema era com pondre un ou perquè, en definitiva, la naturalitat de l'escriptura fa que el lector pugui arribar a experimentar alguna cosa que potser el poeta ha intuït i el públic no havia sentit mai. Aquesta evidència és precisament el que ens fan

copsar les petjades damunt la neu al poema «Finalment el matí: a la neu que hi ha»; l'únic testimoni i l'única memòria d'una nit de goig i companyia són unes empremtes damunt la neu que el matí i la pluja faran desaparèixer. Només «romandrà allò que va despertar la claror, | tant si es tracta de felicitat o de dolor».

Per a Larkin els seus poemes, doncs, no necessiten notes a peu de plana, anàlisis complicades, ni exegesi, s'expliquen amb una simple lectura perquè parteixen de fets que no tenen res d'extraordinaris, que sovint són coses vistes, episodis viscuts, idees que tot d'una li han vingut al cap. I aquests pretextos, o esquers poètics, es manifesten, en primer lloc, com una imatge, o com una paraula o frase que sovint conté referències a coses petites, a objectes immediats, a gestos ben reconeixibles per part del lector. Igual com a la seva carrera de bibliotecari «va començar per baix», fent tots els papers del jove miop i quec que era en una petita biblioteca local al Shropshire, en el món literari Larkin va provar d'escriure narrativa (va publicar un parell de novel·les) abans d'adonar-se que la narrativa comportava inventar vides i arguments aliens que li exigien massa distanciament de la realitat, massa «fantasia». Els poemes, per a Larkin, neixen d'un impuls, d'una invocació plena d'immediatesa, en la qual reconeixem la claror d'alguna experiència nova, original, única, de la qual se'n pot (¿cal?) deixar constància. Són, en general, poemes sotmesos a retocs, treballats per ser polits, però no complicades aventures de gestació difícil i complexa. Quan el poema «surt», neix amb la naturalitat meravellosa expressada gràcies a la imatge de l'ou de la gallina que hem esmentat. Això no vol dir, de cap de les maneres, que la poesia de Larkin sigui una mena de paraula inspi-

rada, brolladora i lleugera. No ho és gens aquell famós vers «et van dar pel sac, el papa i la mama» o aquell altre «la primavera, la més gratuïta de les estacions», i, en molts altres casos, la descripció pot ser més detallada, i punyent i exacta, buscant fins i tot que la rastellera de les imatges que ens vol oferir es formi per superposició o encadenament. Penso, per exemple, en el poema «Dissabte de fira», un dels més extensos i, en aparença, «narratius» de la seva producció. Tot el que s'agleva i formigueja en un poblet el dissabte de fira hi és exposat amb un distanciament amable, però vagament existencial, amb un toc molt personal de desencís humanísimament distant: els pares de les criatures que es barallen són «els seus amos», les verdures que exhibeixen els pagesos són «dejeccions de la terra», els pastissos les «habilitats que es perden», els paradistes que tornen a casa deixen en rere «la closca gastada de l'estiu»... Hom diria que la distracció del dia de fira no és gaire engrescadora, però el final del poema, tot reprenent el conjunt de l'acolorida descripció bruegheliana que el poeta ha construït, conclou:

... el rodolar fumejant del temps
tapa gestos encara més grans; una cosa per compartir
i que cada any esclata ancestralment
en una unió regenerada. Que sigui sempre així.

En contra del pas del temps, doncs, aquesta comunió ancestral amb els rituals dels costums senzills, inevitables, i no gaire engrescadors. (Un cop més em ve al cap l'escena inicial d'Anthony Powell amb els treballadors sota la incipient nevada, fregant-se les mans vora les brases, amb els impermeables bruts, perquè hi trobo una manera de mirar comuna).

A manera d'anècdota il·lustrativa: Philip Larkin i el crític i catalanòfil Arthur Terry van coincidir alguns anys a la universitat de Belfast, als inicis de les respectives carreres. Molly Sellar, una de les joves ajudants de Larkin a la biblioteca, acabaria casant-se amb Terry, i el poeta, abans d'abandonar Belfast, va fer un regal a la jove parella: un passapuré per fer puré de patates. El matrimoni Terry m'ho havia explicat amb gran divertiment, perquè els semblava que, a ulls del poeta, el passapuré devia representar la quinta essència de la felicitat domèstica que els esperava. Trobo que és una bona imatge de la personalitat de Larkin, «el cor més trist en el mercat de postguerra», com va escriure Eric Homberger, però un cor trist que volia destacar per la petita extravagància de les seves camises de color rosa o els llacets de fantasia, i pels seus poemes.

Aquest volum aplega gairebé tota la producció poètica de Philip Larkin. Marcel Riera, poeta i traductor destacadíssim, conegut com un dels grans introductors al català de la poesia anglesa moderna, hi ha abocat una dedicació formidable, ingent. Traduir és sempre, explícitament, un reconeixement de la diferència, però per al traductor no existeix tan sols la necessitat d'incorporar una veu nova a la immediatesa dels lectors, sinó que ha de barallar-se amb la tasca feixuga de triar, de triar els mots i el moment. Traduir també és, doncs, com s'ha dit sovint, elegir entre les diverses possibilitats de la cultura i la llengua d'arribada aquelles opcions que al traductor li semblen més escaients per reflectir tots els matisos de l'original. És en aquesta tria on la traducció esdevé, sovint, una tasca de treball de la llengua enrevessada i fins i tot impossible. El lector s'adonarà de seguida que aquest no és el cas en aquestes traduccions de Larkin, per-

què en la llengua d'arribada llisquen amb una música interpretada amb instruments diferents però amb pràcticament tota la força, la delicadesa i les connotacions de l'original anglès. Hi ha, fins i tot, un cert *brio* contingut. Tot plegat perquè Marcel Riera sap donar una ductilitat a la llengua d'arribada que serveix per recordar-nos que l'anglès, en la poesia de Larkin, no s'encarcara mai, no «s'embolica», i corre amb força coherent cap a la idea que el poema vol transmetre. En els meravellosos i desesperançats versos finals del poema «Caps a la sala de les dones» llegim:

Fa seixanta anys somreien
a l'amant, al marit, al seu primer fill.

Els somriures són per als joves. Perquè amb la vellesa
arriben el terror a la mort i el deliri.

Ara bé, la tria del traductor no són només els mots, també és el moment. En realitat el poema a què m'acabo de referir, escrit fa gairebé mig segle (és del 1972), difícilment hauria encaixat en el que eren les modes poètiques catalanes d'aquells anys, com tampoc ho hauria fet el meravellós «Retorn als gripaus». Cal acceptar que la traducció també juga sempre amb la tria del moment, amb allò que és l'oportunitat de traduir. En un sentit antropològic podríem dir que hi ha un moment en què el públic català «ha necessitat» incorporar a la seva experiència imaginativa aquest to una mica gris, que frega la banalitat, profundament consistent amb la veritat menys vistosa de les nostres societats. I és aleshores que la poesia de Larkin—o, millor encara, el to o l'ètica que transmet la poesia de Larkin—ha esdevingut una poe-

sia catalana «possible», una poesia traduïda, per descomptat. Ara, en ple segle XXI, Marcel Riera pot i sap oferir-nos l'advertència commovedora de Philip Larkin amb uns mots que, en aquests poemes concrets però també al llarg de tota l'obra aplegada en aquest volum, sacsegen la inconsistència i la feblesa de la nostra societat. Aquesta i no una altra és la tasca més elevada, més exemplar, de la traducció.

Estiu del 2021

«THE NORTH SHIP»
EL VAIXELL DEL NORD
(1945)

II

This was your place of birth, this daytime palace,
This miracle of glass, whose every hall
The light as music fills, and on your face
Shines petal-soft; sunbeams are prodigal
To show you pausing at a picture's edge
To puzzle out the name, or with a hand
Resting a second on a random page –

The clouds cast moving shadows on the land.

Are you prepared for what the night will bring?
The stranger who will never show his face,
But asks admittance; will you greet your doom
As final; set him loaves and wine; knowing
The game is finished when he plays his ace,
And overturn the table and go into the next room?

II

Aquí vas néixer, en aquest palau amb llum de dia,
aquest miracle de vidre, cada habitació del qual
omple la llum com si fos música, i el teu rostre irradia
amb la suavitat d'un pètal; el sol és cordial
quan, ran del marc d'un quadre, t'atures, atent,
a esbrinar-ne la signatura, o quan amb una mà
reposes un instant en una pàgina a l'atzar...

Els núvols projecten sobre la terra ombres en moviment.

¿Estàs a punt per al que la nit et portarà? ¿Per a l'estrany
que no et mostrarà el seu rostre en cap cas,
però que voldrà entrar? ¿Acceptaràs el teu mal averany
com a definitiu? ¿Li oferiràs vi i barres de pa malgrat
que saps que la partida s'acaba quan tira el seu as,
i bolca la taula, i se'n va a l'habitació del costat?

v
CONSCRIPT

for James Ballard Sutton

The ego's county he inherited
From those who tended it like farmers; had
All knowledge that the study merited,
The requisite contempt of good and bad;

But one Spring day his land was violated;
A bunch of horsemen curtly asked his name,
Their leader in a different dialect stated
A war was on for which he was to blame,

And he must help them. The assent he gave
Was founded on desire for self-effacement
In order not to lose his birthright; brave,
For nothing would be easier than replacement,

Which would not give him time to follow further
The details of his own defeat and murder.

v
RECLUTA

Per a James Ballard Sutton.

Havia heretat l'ego del comtat
d'aquells que es comportaven com un granger;
sabia allò que l'estudi li havia procurat,
distingia entre els requisits del mal i del bé.

Però un dia de primavera la seva terra van violar;
uns genets li van demanar el nom bruscamment,
i el seu capítost en un dialecte diferent li va parlar
d'una guerra de la qual ell no era innocent,

i ell els havia d'ajudar. Va dir que ho entenia,
endut pel desig de passar desapercbut
a fi de no perdre el dret de naixença, i amb valentia,
perquè hagués estat més fàcil trobar un substitut,

cosa que més endavant li hauria estalviat
saber els detalls de la seva desfeta i el seu assassinat.